

„Nowa Reforma“ wychodzi dwa razy dziennie

Prenumerata wynosi:

Table with subscription rates for different regions and delivery methods.

Redakcja ul. Jagiellońska 10. Administracja ul. św. Anny 3. Telefon Redakcji 41. Administracji Nr 243.

NOWA REFORMA WYDANIE PORANNE

Prenumeratę przyjmują:

Zamiejscowa: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe... Zamiejscowa prenumerata i ogłoszenia (inzeraty) przyjmują: We Lwowie Biura dzienników...

Bezczelowa dyskusja.

Kraków, 11 kwietnia. Pruska Izba panów obradowała nad przedłożeniem finansowym w sprawie kolonizacji wojennej. Tok dyskusji, jaka się tam rozwinęła, oraz wnioski, które przedłożone były...

wieście stronnictwa, jak i reprezentanci rządu pruskiego. Trudno się dziwić, że w taki sposób prowadzona dyskusja przez Polaków przyjęta...

Cała dyskusja w sprawie polskiej po stronie niemieckiej tak jest naiwności pełna, że podejmowanie jej ze strony polskiej jest beczelowe...

Afera Czernin — Ciemencenu.

Afera Ciemencenu-Czernin przybiera coraz szersze rozmiary. W związku z tem przyjechał wczoraj nagle do Wiednia hr. Czernin...

Z Koła polskiego.

Posel Kędzier odbył wczoraj konferencję z ministrem dla Galicji dr Twardowskim w sprawie zwolnienia od wojska urzędników fabryki odłamu w Chodanowie...

stała co do reaktywowania rad gminnych w większych miastach galicyjskich.

Postulaty Rusinów.

Wiedeń, 11 kwietnia. Postulaty dr Petruszewicz, Bug. Lewicki, Kost. Lewicki, Lew. Lewicki, Kocza, dr Cegielski i Onyszkiewicz odbyli wczoraj dłuższą konferencję z prezydentem ministrów dr Seidlerem...

Zajęcie Charkowa.

Wiedeń, 11 kwietnia. „N. W. Abendblatt“ donosi z Sankt Petersburga: Rada charkowska opuściła miasto na pierwszą wiadomość o zbliżeniu się wojsk niemieckich...

Konferencje Czechów z rządem.

Wiedeń, 11 kwietnia. Postulowie Stanek i Tusar odbyli wczoraj długą konferencję z prezydentem ministrów dr Seidlerem...

Apel Czechów.

Wiedeń, 11 kwietnia. Prezes Związku czeskiego pos. Stanek wystosował do prezydenta Koła polskiego, Klubu ru-

skiego i związku Unio Latina następujące pismo:

O Besarabie.

Wiedeń, 11 kwietnia. „Die Zeit“ donosi z Berlina: Do Besarabii rozszalała się pretensja, jak wiadomo, Rumuni i Ukraińcy. Członkowie dotąd w sprawie tej nie zajęli stanowiska...

Zwrot w polityce bolszewików.

Wiedeń, 11 kwietnia. „N. W. Abendblatt“ donosi z Berna: Hlawa donosi z Petersburga: Polityka bolszewików uległa doniosłej zmianie. Trocki i inni przywódcy bolszewików...

Kontrofenzywa koalicyi.

Wiedeń, 11 kwietnia. „N. W. Abendblatt“ donosi z Rotterdamu: Mornig Post donosi: Znajdujący się obecnie przed kontrofenzywą

wojsk sprzymierzonych we Francji. W najbliższych dniach nastąpić musi rozstrzygnięcie. Rok 1918 będzie w każdym razie osamotnionym rokiem wojny europejskiej.

Zbrojenia Anglii.

W Londynie, 11 kwietnia. W Izbie gmin przyjęto w pierwszym czytaniu 299 głosami przeciw 80 przedłożenie rządowe w sprawie uzupelnienia wojska.

Gen. Foch o sytuacji.

Wiedeń, 11 kwietnia. „W. All. Zig.“ donosi z Rotterdamu: General Foch oświadczył onegdaj korespondentom wojennym, że na froncie wszystko idzie dobrze. Pochód nieprzyjaciela został wstrzymany. Wyniku walk obecnych jednak przewidzieć nie można.

Komunikat austro-węgierski.

Wiedeń, 11 kwietnia. Urzędowo dnia 10 b. m.: W obszarze ujścia Piawy rozbiły się przedsięwzięcia włoskich wojsk atakowych. Szef sztabu generalnego.

Komunikat niemiecki.

Berlin, 11 kwietnia. Urzędowo dnia 10 b. m.: Zachodni teren wojny: Między Armentieres a kanałem La Basse po silnem przygotowaniu artyleryjskiem zaatakowały niemieckie oddziały...

Wschodni teren wojny.

Finlandya: Nasze wojska, które wyładowały w Hangoe, po krótkiej walce z uzbrojonymi bandami obsadzili dworzec kolejowy Karis. Ukraina: Charków po walce wzięty dnia 8 b. m. Pierwszy generalny kwatermistrz Ludendorff.

Komunikat turecki.

Konstantynopol, 11 kwietnia. Komunikat wojskowy z dnia 9 b. m.: Front Palestyna: Miejscami walki kontrolowe i walki na ręczną granatami. Front kaukaski: Bandy, pobite wczoraj koło Wan, szła się w kierunku wschodnim. W Wan zdobyto wiele materiału wojennego.

PAWEŁ STĄSKO. PODMIOTEM LOSU

Powieść z przeżyć wojennych. (Ciąg dalszy) Podbił ją jak pielną jego postawa, inteligentna twarz o gładkim, wysokim czole i wyniosłe pewne siebie ruchy. Do tego za imponował jej nieposłuszną wiodzą, głębokim zapamiętaniem na różne kwestje życia...

Mimo, iż niektóre wiersze były silne, przeważały w nich jednakże pewna apatia i niewiara w dokonanie wzniesłych i zbawczych celów.

— Tak. Piszę jak czuję w tej chwili. Wobec tego powiniem z pania współczuć... — powiedział to słowa takim tonem, jakby był temat, na który chciał wejść, zastanawiał go bliżej i interesował. — Jakto, dlaczego? — Im, dlaczego... — powtórzył — ot dlatego, że pani kochała nieszczęśliwie, że spotkała ją zawód w miłości, tak głęboko odeszły w tych ot strasach... — Dlaczego właśnie to utkwilo panu bardziej w pamięci? — zapytała żywo, lecz zaraz, jakby ośmielona, opuściła oczy ku ziemi. — Bo jedynie tu mogłbym okazać pani współczucie, czego czasem tak młody wiek potrzebuje i szuka, choćby dla ulgi tylko... Chwilke trwało milczenie, jakby im obojgu brakło słów. — To tylko fantazja, — szepnęła... — A pytałem, czy pani szczerza w piórze... — Staram się o to, ale nieraz porywa człowieka jakaś nieograniczona tęsknota, dusza poczyna czegoś pragnąć usilnie, rwie się do szczęścia i nieznanego rozkoszy, staje się jakąś rozczuloną harfą. Nie mogąc osiągnąć wymarzonego pragnienia, żali się sama sobie, wmawia w siebie zawód, szuka dla niego formy. Serce czasem jest strasznie niewola, trzyma nas w tem utrapieniu i by nie jesteśmy w stanie o-

przed się temu błędnemu kołisku. Nieprawdą?

Rzuciła mań swoich dwoje czarnych, błyszczących oczu, niby gwiazdy zwiastujące szczęście. — Owszem, jest w sercach ludzi ogromna moc, co przez ich ku szczęściu, rozmarza wprost do utraty zmysłów — to właśnie miłość... — Rad był, że wszedł z nią na ten temat, bo ta czarująca żydówka, tryskająca niezmiernie żywą uradą i jakąś gwałtowną, niedającą się bliżej określić pentą zaczęła usiadać go coraz bardziej i coraz głębiej zatapiać się w różg, niby ciężka, nieodparta myśl. — Miłość? — powtórzyła jakby ironicznie. — Och, jak ja od pewnego czasu nie cierpię tego wyrazu! Nie pochodzi to bynajmniej z nieszczęśliwego zawodu w tym sensie, nie, tylko świat tak już zbęszczał pojęcie tego słowa, że naprawdę, brzmi to dla mnie jakby jakaś sprofanowana świętość, lub brud, silący się na piękno... — Więc pani w miłość nie wierzy, a jednak tak pięknie o niej pisze? — Pisałam, bo pisać o wszystkim można, ale nie wierzę. Nieraz pragnie się tego, czego się nienawidzi zarazem. Człowiek często kochać — zlorzeczy... — Nie pojmuję, jak można w wierność życia nie wierzyć w miłość... W takim okresie lat, gdy serce żyje jeno marzeniem, tęsknotą, wrzniętami...

— Kiedy już koniecznie mamy o tem mówić, to panu powiem, dlaczego nie wierzę. Przewidywaniem swim przyniósł miłość i nadzieję upajania zmysłów, niekiedy z ludzką godnością... Zrobiona z niej już kram występku i kłamstwa, jak towar... Uczyniono ją gotiwa niskich pragnień, a nawet sprzedajnością... Miężyżna, zbliżający się do kobiety, okrywa się cudną szatą miłości, zaklina się przysięgą, sili na czar pieśczętliwych słów — a za tą szatą czai się niby gad, niski kłam, fizkie pragnienie wykrzyżowania czyjś wiary, mownego zaufania, a to już chyba ostateczna zbrodnia! I to wszystko pod pokrywką miłości...

— Pani potępia miłość, zamiast złych ludzi to niesłusznie. Trzeba odrzucić miłość od wystepku... Jest także przecież miłość wielka prawdziwa, nawet święta.

— Ja to rozumiem. — Właśnie te dwa pojęcia u pani mieszają się chaotycznie. Naprzykład: jakie można potępić człowieka najniegodniejszego, którego przypuścimy, posadzono o jakiś karygodny czyn i w końcu zasądzono? Chociaż skazała go niby kompetentna, ale i ogólna władza, w oczach ludzi będzie złoczyńcą, a w granice rzeczy jest to człowiek niewinny i czysty. (C. d. z.)

